

Να αφήσουμε τον λόγο Του να καρποφορήσει μέσα μας

/ [Γνώμες](#)

- Σοφία Μπεκρή, φιλόλογος-θεολόγος

«ἐξῆλθεν ὁ σπείρων τοῦ σπεῖραι τὸν σπόρον αὐτοῦ.» (Λουκ. η' 5). Εἶναι χαρακτηριστικὸ ὅτι ἡ Παραβολὴ τοῦ Σπορέως (ὁ. π., η' 5-15) ἀναγινώσκεται στὴν Ἐκκλησίᾳ μας σὲ μιὰ περίοδο ποὺ διενεργεῖται ἡ φυσικὴ σπορά. Θαυμάσιο παράδειγμα γιὰ τὸ πόσο σοφὰ συνταιριασμένα εἶναι στὴν Ἐκκλησίᾳ μας τὰ φυσικὰ μὲ τὰ πνευματικὰ γεγονότα καὶ πόσο ὁμορφα καὶ συνετὰ ἀξιοποίησαν οἱ Πατέρες μας τὴν σύνδεση αὐτὴν στὴν ἐρμηνεία των!

Πράγματι, ὁ Χριστὸς μας, ὅπως καὶ ὁ φυσικὸς γεωργός, σπέρνει τὸν σπόρο Του - τὸν λόγο Του- στὴν γῆ -στὶς καρδιὲς τῶν ἀνθρώπων, περιμένοντας στὴν συνέχεια ὑπομονετικὰ νὰ λάβῃ καρπούς.

Ὁ ἱερὸς Χρυσόστομος (Migne P.G. τ. 57, σ. 463- 472) ἀναφέρει, χαρακτηριστικά, ὅτι ὁ Χριστὸς μας «ἐξῆλθεν» στὸν κόσμο, διότι ἐμεῖς, λόγω τῶν ἁμαρτιῶν μας, δὲν μπορούσαμε διαφορετικὰ νὰ εἰσέλθωμε στὴν Βασιλεία τοῦ Θεοῦ. Γι' αὐτὸ καὶ ἡ πρώτη Του αὐτὴ «ἐξοδος» σκοπὸ ἔχει νὰ ἀκούσουν οἱ ἄνθρωποι τὸν λόγο Του, νὰ πιστεύσουν καὶ νὰ σωθοῦν (Ῥωμ., ι' 14-15).

Ὁ Κύριος, μάλιστα, ἐρμηνεύει κιόλας τὴν παραπάνω παραβολὴ στοὺς μαθητὲς Του, ποὺ τοῦ τὸ ζητοῦν, λέγοντας: «ὕμῃν δέδοται γινῶναι τὰ μυστήρια τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ, τοῖς δὲ λοιποῖς ἐν παραβολαῖς, ἵνα βλέποντες μὴ βλέπωσιν καὶ ἀκούοντες μὴ συνιῶσιν» (Λουκ., 9' 10)

Τί ἀκριβῶς ἐννοεῖ ὁ Κύριος μὲ τὴν παραπάνω φράση; Οἱ μαθητὲς Του, ὡς ἐκούσιοι ἀποδέκτες τοῦ σωτηρίου μηνύματός Του, ἔχουν τὸ προνόμιο νὰ βλέπουν, στὸ πρόσωπό Του, τὴν Βασιλεία τῶν οὐρανῶν, ἐὰν φυσικὰ καὶ ἐκεῖνοι διατηρήσουν τὰ μάτια των ἀνοιχτά -ὄχι μόνον τὰ σωματικά. Τὸ ἴδιο δὲν ἰσχύει γιὰ τοὺς λοιπούς, διότι ἐκεῖνοι, ἐνῶ βλέπουν καὶ ἐνῶ ἀκοῦνε, μὲ τὶς φυσικὲς των αἰσθήσεις, ἐν τούτοις μπορεῖ νὰ μὴν ἀντιλαμβάνωνται τὰ μυστήρια τῆς Βασιλείας Του! Συνεπῶς, ἡ ἀκοὴ δὲν σχετίζεται ἀποκλειστικὰ μὲ τὸ σῶμα, μὲ τὶς αἰσθήσεις, ἀλλὰ κυρίως μὲ τὴν ψυχὴ, μὲ τὴν διάθεση καὶ τὴν δεκτικότητα τοῦ καθενὸς ποὺ λαμβάνει τὸ μήνυμα τοῦ οὐρανοῦ νὰ τὸ ἀποδεχθῇ.

Ἔτσι ἐξηγεῖται γιατί ὁ σπόρος, ὅπως ἐρμηνεύει ὁ Κύριος, δὲν βρίσκει πάντοτε ἀγαθὴ γῆ, δεκτικὴ δηλαδὴ ψυχὴ νὰ εἰσέλθῃ καὶ νὰ καρποφορήσῃ μέσα της. Γι' αὐτὸ λέγει μὲ νόημα στοὺς μαθητὲς Του: «ὁ ἔχων ὦτα ἀκούειν ἀκουέτω», διότι θεωρητικὰ ὅλοι εἶναι «οἱ ἀκούσαντες» τὴν παραβολὴ Του, δὲν εἶναι, ὅμως, ὅλοι «συνιέντες» -κατανοοῦντες- καὶ «ποιοῦντες» τὸν λόγον Του! Ὁ Κύριος, πάντως, εἶναι ξεκάθαρος: «οὐ πᾶς ὁ λέγων μοι, Κύριε, Κύριε, εἰσελεύσεται εἰς τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν ἀλλ' ὁ ποιῶν τὸ θέλημα τοῦ πατρὸς μου τοῦ ἐν οὐρανοῖς» (Ματθ., ζ' 21)

Σύμφωνα μὲ τὴν παραβολὴ τοῦ σπορέως, τρεῖς εἶναι οἱ κατηγορίες ἀνθρώπων ποὺ δὲν δέχθηκαν τὸν λόγον τοῦ Κυρίου, γιὰ διαφορετικοὺς λόγους ἢ καθεμίᾳ. Ἡ πρώτη κατηγορία εἶναι «οἱ παρὰ τὴν ὁδόν», ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι, ἐνῶ ἄκουσαν, ἄφησαν τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ νὰ πέσῃ κάτω, ὅποτε ὁ διάβολος ἔρχεται καὶ ὀλοκληρῶνει τὸ ἔργο τῆς ἀδιαφορίας των: «αἶρει τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ ἀπὸ τῆς καρδίας αὐτῶν», μὴν τυχόν καὶ τὸν ἀναζητήσουν καὶ σωθοῦν («ἵνα μὴ πιστεύσαντες σωθῶσιν», ὁ. π., 12)!

Ἡ δεύτερη κατηγορία εἶναι οἱ σκληρόκαρδοι, «οἱ ἐπὶ τῆς πέτρας», καὶ ἀσταθεῖς «οἱ ὅταν ἀκούσωσι, μετὰ χαρᾶς δέχονται τὸν λόγον», ἀλλὰ «οὗτοι ρίζαν οὐκ ἔχουσιν, πρὸς καιρὸν πιστεύουσι καὶ ἐν καιρῷ πειρασμοῦ ἀφίστανται.» (ὁ. π., 13). Ἔτσι, ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ ἀδυνατεῖ καὶ σ' αὐτοὺς νὰ εὐδοκιμήσῃ, διότι πάλι δὲν βρίσκει γόνιμο ἔδαφος καὶ τελικὰ ξεραίνεται «διὰ τὸ μὴ ἔχειν ἱκμάδα» (ὁ. π., 6).

Ἡ τρίτη κατηγορία εἶναι «οἱ ἀκούσαντες καί, ὑπὸ μεριμνῶν καὶ πλούτου καὶ ἡδονῶν τοῦ βίου πορευόμενοι, συμπνίγονται καὶ οὐ τελεσφοροῦσι.» (ὁ. π., 14). Οὕτε καὶ σ' αὐτοὺς βλαστάνει ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ, διότι οἱ μέριμνες, οἱ περιττὲς δηλ. ἔγνοιες, ὁ πλοῦτος καὶ οἱ ἡδονῆς τοῦ βίου τὸν συμπνίγουν, ὅπως τὰ ἀγκάθια πνίγουν τὸ φυτὸ ποὺ πάει νὰ μεγαλώσῃ.

Εἶναι φανερό πὼς γιὰ τὸν Κύριο δὲν εὐθύνονται πρωτίστως οἱ συνθῆκες, ποὺ δυσχεραίνουν, στὶς παραπάνω περιπτώσεις, τὴν καρποφορία τοῦ σπόρου. Γιὰ τὸν Κύριο, εὐθυνόμαστε πρωτίστως οἱ ἄνθρωποι, ποὺ δὲν ἐργαστήκαμε γιὰ τὴν καταλληλότητα τοῦ ἐδάφους -τῆς ψυχῆς μας-, ὥστε νὰ περιορίσουμε τὴν δράση τῶν ἐξωτερικῶν συνθηκῶν, ποὺ πάντοτε ἐνδέχεται νὰ δυσκολέψουν τὴν ἀνάπτυξη τοῦ καρποῦ.

Γι' αὐτὸ καί, ὅπως τονίσαμε παραπάνω, προτοῦ ἐρμηνεύσῃ ὁ Κύριος τὴν παραβολή, ἐπισημαίνει στοὺς μαθητὲς Του: «ὁ ἔχων ὧτα ἀκούειν ἀκουέτω», διότι μόνον ὅποιος δὲν ἀκούει προσεκτικὰ δυσκολεύεται καὶ τὸν λόγο Του νὰ κατανοήσῃ καὶ τὰ μέτρα του ἐγκαίρως νὰ λάβῃ, ὥστε κατόπιν νὰ μὴν κατηγορήσῃ τὸν σπορέα γιὰ τὴν δική του ἀπροσεξία, ὀλιγωρία ἢ σκληροκαρδία.

Τελικά, γιὰ νὰ εὐδοκιμήσῃ ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ, ἀπαιτεῖται, πρωτίστως, «καλὴ καὶ ἀγαθὴ γῆ», πρόσφορο ἔδαφος, καὶ δεκτικὴ διάθεση, ὧτα εὐήκοα καὶ πρόθυμα νὰ ἐφαρμόσουν ὃ τι ἀκοῦν. Δὲν ἀρκοῦν, ὅμως, μόνον αὐτά: Χρειάζεται καὶ μιὰ δεύτερη καὶ πολὺ βασικὴ προϋπόθεση, ποὺ συνήθως μᾶς διαφεύγει: ἡ ὑπομονή. Δὲν εἶναι, ἄλλωστε, τυχαῖος ὁ λόγος τοῦ Κυρίου: «ὁ ὑπομείνας εἰς τέλος οὗτος σωθήσεται.» (Ματθ., κδ' 13). Κανένας σπόρος δὲν βλαστάνει ἀμέσως, χρειάζεται χρόνος μακρὺς καὶ κόπος πολὺς, καὶ ἐπὶ πλεόν διαρκὲς πότισμα, γιὰ νὰ αὐξηθῇ, ποὺ σημαίνει ἄφθονα δάκρυα μετανοίας γιὰ τὴν διόρθωση καὶ τὴν σωτηρία μας.

Ἄς μὴν κατηγοροῦμε, λοιπόν, πλεόν τὸν καλὸ γεωργὸ γιὰ τὶς δικές μας ἀστοχίες-ἀμαρτίες. Ποιὸς γεωργὸς δὲν ἐπιθυμεῖ νὰ καρπίσῃ ὁ σπόρος του καὶ νὰ χαρῇ γιὰ τὸ κοπιαστικὸ του ἔργο; Ποιὸς δὲν λαμβάνει τὰ μέτρα του, γιὰ νὰ περιορίσῃ τυχὸν καταστρεπτικοὺς παράγοντες, ἀγκάθια, ζιζάνια κ.ο.κ.; Ἀλλὰ καὶ ποιὸς, ἐπίσης, καλὸς καὶ συνετὸς γεωργὸς δὲν γνωρίζει ὅτι οἱ δύσκολες ἐξωτερικὲς συνθῆκες -ὁ «καιρός», οἱ συγκυρίες-, δὲν ἀπειλοῦν πάντοτε νὰ καταστρέψουν τὴν προσπάθειά του; Γι' αὐτὸ καὶ ὅταν, ἐπὶ τέλους, ὕστερα ἀπὸ μακροχρόνια προσπάθεια, δρέψῃ τοὺς καρποὺς τῶν κόπων του, σπεύδει εὐθὺς ἀμέσως νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν Θεό, ποὺ τὸν εὐλόγησε, καὶ σὲ Ἐκεῖνον ἀποδίδει τοὺς πρώτους καρποὺς τῆς συγκομιδῆς του, διότι ἐκτιμᾷ πολὺ καλὰ ὅτι «πρῶτα ὁ Θεός».

Ἐάν, λοιπόν, ὁ φυσικὸς γεωργὸς γνωρίζει καὶ ἐκτιμᾷ τὶς δυσκολίες, ὑπομένει καὶ περιμένει νὰ λάβῃ τὴν σοδειά του, μὲ τὰ μάτια στραμμένα πάντοτε πρὸς τὸν οὐρανό, πόσω μᾶλλον ὁ πνευματικὸς γεωργὸς καὶ σπορέας Κύριος γνωρίζει τὰ ἀνθρώπινα πάθη καὶ τὶς ἀδυναμίες. Γι' αὐτὸ μακροθυμεῖ, ἐπιθυμῶντας τὴν σωτηρία μας, γιὰ τὴν ὁποία ἤλθε στὴν γῆ. «Οὐ γὰρ ἀπέστειλεν ὁ Θεὸς τὸν υἱὸν αὐτοῦ εἰς τὸν κόσμον, ἵνα κρίνῃ τὸν κόσμον, ἀλλ' ἵνα σωθῇ ὁ κόσμος δι' αὐτοῦ» (Ἰωάν., γ' 16-17). Μεγάλῃ πραγματικῇ ἢ χάρι μας, ἀσφαλῶς ὅμως ἀκόμη μεγαλύτερο τὸ ὕψος τῆς ταπεινώσεως καὶ τῆς μακροθυμίας Του!

Συνεπῶς, ἐὰν ἐπιθυμοῦμε καὶ μεῖς νὰ γίνωμε ἀποδέκτες τῆς χάριτός Του καὶ νὰ εὕρωμε τὴν σωτηρία μας, δὲν ἔχομε παρὰ νὰ δεχθοῦμε μέσα μας μὲ εὐγνωμοσύνη τὸν λόγο Του, τὸν μόνον ποὺ ἔχει τὴν δυνατότητα νὰ μᾶς ἀναγεννήσῃ καὶ νὰ μᾶς ζωογονήσῃ. Γιὰ νὰ γίνῃ, ὅμως, αὐτό, χρειάζεται: Πρῶτον, νὰ ξερριζώσουμε τὰ ἀγκάθια τῶν παθῶν καὶ τῶν ἁμαρτιῶν μας, τὶς μέριμνες, τὸν πλοῦτο καὶ τὶς ἡδονὲς τοῦ βίου μας, καὶ ὅλα τ' ἄλλα, μικρὰ καὶ μεγάλα πάθη, ποὺ μᾶς κρατοῦν δεσμίους των. Ἐπειτα, νὰ συνεχίσωμε τὴν προσπάθειά μας μὲ ὑπομονὴ καὶ ἀγάπη, ξερριζώνοντας διαρκῶς τὰ νέα ζιζάνια ποὺ ἀναφύονται, ὥστε νὰ μὴν ἐμποδίζωμε τὸν εὐλογημένο σπόρο Του νὰ καρπίζῃ καὶ νὰ ἀποδίδῃ νέους καρποὺς πρὸς δόξα Θεοῦ καὶ γιὰ τὴν ὠφέλεια πάντων ἡμῶν «νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων». Ἀμήν! Γένοιτο! Καλὴ καρποφορία ἐν Κυρίῳ πάντοτε!

Πηγή: pemptousia.gr